

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **D. H. N.,**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. v Pobytovém středisku Havířov, 735 64 Havířov 4 – Dolní Suchá,
Na Kopci 5
zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem sídlem 602 00 Brno,
Milady Horákové 13

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlím 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3,
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2025 č. j. OAM-223/BA-BA01-VL18-PZ-2025, ve věci zajištění v zařízení pro zajištění cizinců

takto:

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2025 č. j. OAM-223/BA-BA01-VL18-PZ-2025 se zrušuje.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 10 140 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu dobu trvání zajištění prodloužil do 26. 7. 2025.
2. Žalobce namítal, že nebyly dány zákonné předpoklady pro prodloužení doby trvání jeho zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. K argumentaci žalovaného uvedl, že s ním není vedeno žádné řízení o vyhoštění, vydání nebo předání, kterému by se mohl žádost o mezinárodní ochranu vyhnout nebo je pozdržet. Žádné vyhoštění, vydání nebo předání mu ani nehrozí. Žalovanému vytkl, že v napadeném rozhodnutí neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, na základě kterých dospěl k závěru, že mu hrozí vyhoštění, vydání nebo předání. Rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Hypotetická možnost, že po skončení řízení o mezinárodní ochraně dobrovolně nevycestuje, neodůvodňuje závěr o naplnění podmínek pro zajištění cizince podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Namítal rovněž, že nemůže být zajištěn na základě toho, že nesouhlasí s negativním rozhodnutím žalovaného ve věci žádosti o mezinárodní ochranu a že proti tomuto rozhodnutí podal žalobu. Z tohoto nesouhlasu s rozhodnutím žalovaného a z podání žaloby nemůže žalovaný dovozovat závěr, že po případném zamítnutí žaloby dobrovolně nevycestuje. Odůvodňovat další zajištění tím, že podal žalobu ve věci mezinárodní ochrany, odporuje článku 3 odst. 3 Listiny základních práv a svobod.
3. Další žalobní námitky žalobce se vztahovaly k závěrům žalovaného o nemožnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Dle žalobce odůvodnění rozhodnutí žalovaného je v této části rovněž nepřezkoumatelné. Poznamenal, že v rozhodnutí o prodloužení doby zajištění je žalovaný povinen se vypořádat s veškerými podklady, a to nejen s těmi, které měl k dispozici v době, kdy poprvé rozhodoval o jeho zajištění, ale i s těmi, které získal poté. Poukázal na to, že již 26. 5. 2025 žalovanému podal žádost o propuštění ze zajištění a sdělil žalovanému, že ubytování si zajistil na adrese X. K žádosti doložil také doklad o zajištění ubytování a prohlášení paní L. A. N. o finančním zabezpečení. Tyto podklady měl žalovaný v době, kdy vydal napadené rozhodnutí, k dispozici, a přesto k nim nepřihlédl, nevypořádal se s nimi, a dokonce se o nich ani nezmiňuje. Místo toho bez ohledu na obsah těchto podkladů v rozhodnutí uvedl, že stále nemá uspokojivou finanční situaci, žádnou platnou a kontaktní adresu, která by mohla být přijata jako záruka toho, že se na ni bude skutečně zdržovat a bude správnému orgánu poskytovat potřebnou součinnost. Odůvodnění napadeného rozhodnutí neobsahuje žádné úvahy, ze kterých by bylo zřejmé, jak se žalovaný vypořádal s tím, že na území ČR má známou, která mu poskytne bezplatné ubytování a plně ho finančně zabezpečí, včetně prostředků na případné dojíždění na pracoviště žalovaného za účelem kontroly součinnosti. Zdůraznil, že z ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že zajištění je možné pouze v případě, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření. Povinností žalovaného je proto přezkoumatelně se vypořádat s tím, proč není možné zajištění nahradit ani jedním v zákoně uvedeným zvláštním opatřením.

4. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že v napadeném rozhodnutí popsal skutkový stav a též vysvětlil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů shledal naplnění podmínek pro zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců. Žalovaný v plném rozsahu na odůvodnění svého rozhodnutí a celkový spisový materiál odkázal. Současně sdělil soudu, že žalobce byl 13. 6. 2025 propuštěn ze zajištění s ohledem na zrušující rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 6. 2025 č. j. 62 Az 16/2025-18.
5. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu.
6. Krajský soud předně konstatuje, že z evidenční karty žadatele o azyl bylo zjištěno, že žalobce byl propuštěn ze Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty dne 13. 6. 2025 a od téhož data je hlášen k pobytu v Pobytovém středisku Havířov s propustkou od 13. 6. 2025 do 26. 6. 2025 na adrese X. Žalobce podal žalobu proti napadenému rozhodnutí dne 9. 6. 2025.
7. Krajský soud na danou věc aplikoval závěr rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 326/2017-30. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku kromě jiného uvedl, že „judikatura dovodila, že pokud stěžovatel podal žalobu v době, kdy zákon o azylu nevyklučoval jeho věc z meritorního přezkumu správními soudy z důvodu ukončení zajištění, mohl legitimně očekávat, že jeho žaloba i případná kasační stížnost budou řádně projednány (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2017, č. j. 1 Azs 243/2017-25 či ze dne 8. 11. 2017, č. j. 1 Azs 342/2017-27). Soud neshledal žádné důvody, proč se od těchto závěrů odchýlit. Je proto bezpředmětné, že stěžovatel byl již propuštěn ze zajištění“. Ve vztahu k posuzované věci krajský soud proto uvádí, že rovněž neshledal žádné důvody, proč se od těchto závěrů odchýlit a skutečnost, že žalobce byl 13. 6. 2025 již propuštěn ze zajištění, je bezpředmětná a žalobu meritorně přezkoumal.
8. Ze správního spisu bylo zjištěno, že Krajské ředitelství policie hl. města Prahy rozhodnutím ze dne 21. 2. 2025, č. j. KRPA-62541-11/ČJ-2025-000022-ZZC, podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999, o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žalobce zajistilo za účelem správního vyhoštění. Žalobce dne 24. 2. 2025 požádal o udělení mezinárodní ochrany. Rozhodnutím o zajištění v zařízení pro zajištění cizinců ze dne 27. 2. 2025, č. j. OAM-223/BA-BA01-BA06-Z-2025, rozhodl žalovaný tak, že je žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a že ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu je doba trvání zajištění stanovena do 13. 6. 2025. Ze správního spisu se nepodává, že by žalobce brojil proti tomuto rozhodnutí žalobou, tuto skutečnost potvrdil žalobce i v žalobě. Následně byl žalobce vyzván k poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Poskytnutí údajů se uskutečnilo dne 6. 3. 2025, jak vyplývá z dokumentu poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu z téhož dne. Rozhodnutím ze dne 7. 4. 2025, č. j. OAM-223/BA-BA01-HA06-2025, žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neuděluje. Proti rozhodnutí brojil žalobce žalobou vedenou u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 62 Az 10/2025, o které dosud nebylo rozhodnuto. Součástí správního spisu je žádost žalobce o propuštění ze zajištění – opětovné posouzení důvodů zajištění dle § 46a odst. 10 zákona o azylu ze dne 23. 4. 2025. Dne 29. 4. 2025 žalovaný vydal rozhodnutí č. j. OAM-223/BA-BA01-VL15-PŘZ-2025, jímž rozhodl tak,

že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu nadále zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 13. 6. 2025. Proti uvedenému rozsudku podal žalobce u zdejšího soudu žalobu. Rozsudkem č. j. 20 Az 11/2025-18 byla žaloba zamítnuta.

9. Ze správního spisu se dále podává, že dne 26. 5. 2025 podal žalobce žádost o propuštění ze zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e), odst. 10 zákona o azylu, o níž žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 30. 5. 2025 č. j. OAM-223/BA-BA01-VL15-PŘZ2-2025 tak, že žalobce je i nadále zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a dle § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovil dobu trvání zajištění žalobce do 13. 6. 2025. Uvedené rozhodnutí napadl žalobce žalobou podanou u Krajského soudu v Ostravě, o níž zdejší soud rozhodl rozsudkem ze dne 13. 6. 2025 č. j. 62 Az 16/2025-18, rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2025 č. j. OAM-223/BA-BA01-VL15-PŘZ2-2025 zrušil. Téhož dne 13. 6. 2025 žalovaný proto žalobce ze zajištění propustil.
10. Podle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
11. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu, ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů.
12. Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o azylu zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutí ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.
13. Žalovaný napadeným rozhodnutím prodloužil dobu trvání zajištění žalobce do 26. 7. 2025. Rozhodnutí v této části odůvodnil tím, že nejprve konstatoval, že již vydal rozhodnutí ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, kdy rozhodnutím č. j. OAM-223/BA-BA01-HA06-2025 ze dne 7. 4. 2025, které nabylo právní moci 9. 4. 2025 mezinárodní ochranu žalobci neudělil. Po pravomocném ukončení řízení bude žalobce povinen z České republiky vycestovat. Poznamenal, že žalobce dne 23. 4. 2025 proti tomuto rozhodnutí podal žalobu k příslušnému soudu, která má ze zákona automaticky odkladný účinek. Dle žalovaného je tedy zjevné, že žalobce nesouhlasí s negativním rozhodnutím správního orgánu, z čehož žalovaný dovodil, že tak nelze ani očekávat, že vyčká rozhodnutí příslušného soudu a po případném zamítnutí žaloby dobrovolně vycestuje z České republiky, aniž by nadále zůstal zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. K samotné délce prodloužení doby trvání zajištění žalovaný uvedl, že vzal v úvahu zejména skutečnost, že průměrná délka soudního řízení o žalobě osoby umístěné v zařízení pro zajištění cizinců se pohybuje kolem cca 90 dnů, z nichž doposud v tomto konkrétním případě uplynulo 41 dnů. Z průměrné délky soudního řízení tedy zbývá ještě 49 dnů, kdy tyto ještě zároveň spadají do možné maximální lhůty pro zajištění žalobce v délce 180 dnů. Společně s průměrnou celkovou 5denní lhůtou na doručení a vyznačení právní moci rozsudku v rámci soudního řízení tak dle správního orgánu činí celková maximální lhůta pro prodloužení zajištění žalobce v současné době 49 + 5 dnů, tedy celkem 54 dnů, což je do 26. 7. 2025.

14. Soud považuje odůvodnění doby prodloužení trvání zajištění za nedostatečné. Jednak žalovaný vychází z ničím neodůvodněné průměrné délky soudního řízení o žalobách ve věci mezinárodní ochrany u osob zajištěných v zařízení pro zajištění cizinců, což je v rozporu s právní úpravou uvedenou v § 32 odst. 6 zákona o azylu, z čehož následně dovozuje výpočet ještě možné lhůty zajištění do maximální doby zajištění. Z citované právní úpravy přitom plyne, že je-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany zajištěn podle zákona o azylu, krajský soud podanou žalobu proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany projedná a rozhodne přednostně a s nejvyšším urychlením, nejpozději do 60 dnů ode dne, kdy podaná žaloba bude prostávat a bude mít všechny náležitosti. Krajský soud proto dospěl k závěru, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného o prodloužení doby trvání zajištění je nepřezkoumatelné, neboť úvahy žalovaného týkající se výpočtu maximální doby zajištění žalobce jsou nesprávné a jako takové nezákonné. Krajský soud proto žalobou napadené rozhodnutí z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Současně za tohoto stavu se již pro nadbytečnost nezabýval dalšími žalobními námitkami žalobce.
15. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. a uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci, který měl ve věci zcela úspěch na nákladech řízení částku 10 140 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce (podle § 64 s.ř.s. a § 149 odst. 1 o.s.ř., § 160 odst. 1 o.s.ř., zákona č. 99/1963 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Náklady řízení sestávají z nákladů právního zastoupení, a to z odměny za 2 úkony právní pomoci po 4 620 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., což je celkem 9 240 Kč (příprava a převzetí zastoupení, sepsání žaloby), 2 režijních paušálů podle § 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb., v platném znění po 450 Kč k uvedeným dvěma úkonům právní pomoci.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 20. 6. 2025

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně